

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **S. R.**, narozený X,
státní příslušník X,
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-48118/ZM-2024 ze dne 26. 11. 2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-48118/ZM-2024 ze dne 26. 11. 2024 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ministerstvo vnitra je povinno nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 363 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v řízení o žádosti neprodloužil platnost zaměstnanecké karty žalobce kvůli pravomocnému odsouzení žalobce pro spáchání úmyslného trestného činu. Soud se zabýval tím, zda žalovaný mohl a měl posoudit přiměřenost neprodloužení zaměstnanecké karty ve vztahu k závažnosti trestného činu, o němž byl vyhlášen odsuzující trestní rozsudek ve zjednodušené formě bez odůvodnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

II. Řízení před správním orgánem

2. Žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město uznán vinným zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody. Trestný čin byl úmyslný, což samo o sobě naplnilo zákonný důvod k neprodloužení zaměstnanecké karty.
3. Žalovaný zdůraznil, že v případě tohoto důvodu nemá obecnou povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Připustil rodinný život žalobce s manželkou a nezletilým dítětem na území ČR, avšak poukázal na krátkou dobu jejich pobytu a absenci silnějších vazeb, které by bránily rodinnému soužití mimo území České republiky. Uzavřel, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do práva na rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nešlo o správní vyhoštění ani o zákaz pobytu. Zdůraznil, že neprodloužení zaměstnanecké karty je přiměřeným následkem závažného protiprávního jednání a že žalobce může po zaházení odsouzení znovu žádat o pobytové oprávnění.

III. Řízení před soudem

Žaloba

4. Žalobce uvedl, že správní orgán nesprávně aplikoval § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť tento důvod směřoval primárně k řízení o zrušení zaměstnanecké karty, nikoli k jejímu neprodloužení. Řízení o zrušení vůbec zahájeno nebylo.
5. Dále namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu, zejména absenci individuálního posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil svou dlouhodobou integraci v České republice, soužití s manželkou a nezletilým dítětem narozeným na území ČR. Poukázal na faktickou nemožnost získat jiné pobytové oprávnění s ohledem na restriktivní opatření vůči občanům Běloruska. V doplnění žaloby žalobce dále tvrdil, že správní orgán hodnotil jeho trestní minulost mechanicky a formalisticky, aniž by zohlednil okolnosti konkrétního jednání, jeho osobní sebereflexi a absenci další kriminality. Namítl rovněž, že i pouhá ztráta oprávněného pobytu by pro něj měla srovnatelné důsledky jako správní vyhoštění, neboť by byla spojena s nuceným návratem do země původu, kde mu podle jeho tvrzení hrozilo pronásledování pro politické postoje.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty musel zamítnout, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Samotné naplnění zákonného důvodu postačovalo k neprodloužení zaměstnanecké karty, aniž by bylo nutné vést řízení o jejím zrušení.
7. Podle žalovaného žalobce v řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. V řízení o žádosti leželo důkazní břemeno především na žalobci. Upozornil, že rodinné vazby žalobce na území ČR byly relativně krátkodobé a že jeho manželka i dítě měly pobytovou situaci odvozenou od pobytu žalobce. Žalovaný rovněž zdůraznil, že samotným neprodloužením zaměstnanecké karty žalobci nevznikla povinnost bezprostředně vycestovat z území a že rozhodnutí nemělo povahu správního vyhoštění ani zákazu vstupu. Uzavřel, že případné negativní důsledky si žalobce způsobil sám svým trestným jednáním.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Ústní jednání

8. Při ústním jednání žalobce setrval na důvodech žaloby. Popsal svou rodinnou situaci i to, že manželka již opět nastoupila do práce. Dále pak uvedl, že se do Běloruska nemůže vrátit, neboť se účastnil protestů proti zapojení Běloruska do agrese Ruské federace proti Ukrajině. K dotazu soudu uvedl, že tyto skutečnosti dokládal žalovanému. Po upozornění na to, že ve správním spisu nic takového obsaženo není, a ani to nedává valného smyslu *ve vztahu k zaměstnanecké kartě*, žalobce nebyl schopen blíže popsat, při jaké přesné příležitosti měl tyto důkazy předkládat.

IV. Procesní úvahy soudu

9. Soud projednal žalobu v rozsahu žalobních bodů uplatněných v žalobě ze dne 15. 12. 2024. Doplnění žaloby ze dne 3. 1. 2025 lze v části považovat za rozvedení původního textu žaloby v otázce závažnosti trestného činu a rodinného života žalobce. K tomu soud přihlédl.
10. Oproti tomu v části nemožnosti návratu do Běloruska z důvodu politické činnosti žalobce jde o zcela novou argumentaci uplatněnou nepřípustně až po uplynutí žalobní lhůty. Otázkou nemožnosti návratu do Běloruska z tohoto důvodu se proto soud nezabýval. Z ústního jednání pak vyplynulo přesvědčení žalobce, že ministerstvu k této otázce doložil nějaké podklady. Nebyl však schopen toto tvrzení konkretizovat, takže ani z ústního jednání nevyplynulo, že by snad správním spis v nynější věci – týkající se zaměstnanecké karty – nebyl veden řádně. Z ústního jednání tedy nevyplynula ani procesní vada, která by bránila přezkumu v mezích přípustně uplatněných žalobních bodů.

V. Posouzení věci

11. Žaloba je důvodná.
12. Žalobce byl sice odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, žalovaný se však nezabýval závažností tohoto činu ve vztahu k rodinným a soukromým poměrům žalobce a dopadu neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
13. Žalobce byl Okresním soudem Plzeň-město pravomocně odsouzen pro spáchání zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, 3 písm. a) a c) trestního zákoníku, tj. pro spáchání úmyslného trestného činu. Tohoto činu se měl dopustit stručně řečeno tím, že v roce 2022 poskytl jiné osobě svou platební kartu společně se všemi přístupovými údaji ke svému internetovému bankovníctví, čímž umožnil neznámému pachateli přes tento účet přeposlat částku ve výši 141 000 Kč z účtu poškozeného. Jednalo se přitom o peníze pocházející z trestné činnosti. Peníze byly ještě téhož dne přeposlány na blíže nezjištěné účty či vybrány z bankomatu blíže nezjištěnou osobou. Z rozsudku okresního soudu přitom vyplývá, že nebylo prokázáno, že by se žalobce přímo podílel na samotném převodu peněz. Nebylo ani prokázáno, že by za své jednání měl přislíbenou odměnu nebo peníze poškozeného sám vybral. Žalobce byl zároveň odsouzen k trestu odnětí svobody na 12 měsíců, tedy v dolní hranici trestní sazby a výkon trestu mu byl podmíněně odložen na 20 měsíců.
14. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu důvodem pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Podle § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců se tento důvod uplatní i pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Není tedy důvodná námitka žalobce, že žalovaný měl rozhodnout o odnětí zaměstnanecké karty namísto neprodloužení doby její platnosti.
16. Mezi stranami nebyla sporná otázka odsouzení pro úmyslný trestný čin. Sporná byla pouze otázka přiměřenosti dopadů neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty do života žalobce ve vztahu k závažnosti trestného činu a rodinným poměrům žalobce. Žalobce tvrdil, že závažnost a přiměřenost bylo třeba posoudit, kdežto žalovaný zastával opačný názor, že závažnost a přiměřenost se neposuzuje obecně a ani v konkrétním případě žalobce.

Obecně k posouzení přiměřenosti

17. Případná potřeba hodnotit závažnost trestného činu může vyplynout z vnitrostátního práva nebo práva EU či Rady Evropy. V souzeném případě tuto povinnost nepřímou stanoví právo unijní a žalobce se dovolal posouzení přiměřenosti i podle práva Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.
18. Zaměstnanecká karta je pobytové oprávnění, na které dopadá režim směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011¹. Tato směrnice neobsahuje žádný vlastní, unijní požadavek na posuzování výhrad veřejného pořádku v případě zaměstnaneckých karet či jednotlivá hlediska jeho posouzení (srov. článek 8 směrnice). Uplatnění výhrady veřejného pořádku jako důvodu pro zrušení či neprodloužení zaměstnanecké karty proto zůstává věcí vnitrostátního práva.
19. Důvod pro zrušení zaměstnanecké karty nebo neprodloužení doby její platnosti podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spoj. s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tedy čistě vnitrostátního původu. Zároveň zákon u zrušení zaměstnanecké karty podle těchto ustanovení nestanoví povinnost správního orgánu hodnotit závažnost narušení veřejného pořádku (§ 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *a contrario*).
20. Dostatečná závažnost odůvodňující neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty je ve vnitrostátním právu dána *ex lege* již tím, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin. Zákonodárce tím typově posoudil závažnost narušení veřejného pořádku a dospěl k závěru, že v takových případech je třeba bez dalšího neprodloužit zaměstnaneckou kartu cizince. Obecně proto není třeba z úřední povinnosti provést posouzení závažnosti trestného činu, a tedy ani celkově posouzení přiměřenosti zásahu do práv cizince.
21. V obecné rovině tedy správní orgán postupuje správně, když v případě spáchání úmyslného trestného činu platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, aniž by se zabýval dalšími okolnostmi (ustálená judikatura; srov. rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 100/2025-45 ze dne 27. 8. 2025; č. j. 9 Azs 74/2025-53 ze dne 17. 7. 2025; č. j. 5 Azs 88/2018-32 ze dne 21. 3. 2019; č. j. 6 Azs 348/2017-26 ze dne 22. 11. 2017).
22. I tak se však na toto posouzení uplatní obecný požadavek přiměřenosti, který je obecnou zásadou unijního práva (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 110/2025-32 ze dne 9. 10. 2025, odst. 19).² Neprodloužení zaměstnanecké karty by tedy nemělo překračovat meze toho, co je k

¹ Směrnice o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě.

² Pořízek, P.: Nové důvody související s veřejným pořádkem v zákoně o pobytu cizinců a související aktuality. in Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2024. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2025, str. 25–27.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ochraně veřejného pořádku nezbytné. To znamená, že by měly být zohledněny i individuální okolnosti případu, které ve výjimečných případech mohou odůvodnit jiný závěr.

Posouzení přiměřenosti na základě konkrétní námitky

23. Zároveň judikatura ustáleně uznává potřebu posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do práva cizince na jeho soukromý a rodinný život:
24. I v situaci, kdy zákon nestanoví požadavek posouzení přiměřenosti, dovodily správní soudy povinnost reagovat na námitky uplatněné cizincem. Potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu poté vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
25. Povinnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nastupuje na základě *konkrétní námitky* vznesené cizincem *před správním orgánem* (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 256/2019-39 ze dne 22. 1. 2020, č. 3990/2020 Sb. NSS, odst. 19). Tyto požadavky jsou součástí zdánlivě ustálené a stále aktuální judikatury (srov. např. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 133/2025-30 ze dne 20. 11. 2025, odst. 18).
26. Žalobce v nyní posuzovaném případě uplatnil stručnou námitku (žalovanému došla dne 21. 10. 2024): podle jejího obsahu žalobce uznává své odsouzení; uvedl však, že se *nevědomky* stal obětí podvodného jednání a účastníkem zločinu. Dále poukázal na svůj život v ČR od roku 2017, studium, výkon zaměstnání i založení rodiny.
27. Takto formulovaná námitka je sice stručná, ale konkrétní: vymezuje důvody, pro které se žalobce domnívá, že potřeba ochrany veřejného zájmu je nižší (účast na trestném činu z nevědomosti), a zároveň i důvody hodné ochrany z hlediska rodinného života (pobyt celé rodiny v ČR, její integrace). Z pohledu obecné zásady přiměřenosti a individualizovaného přístupu (srov. výše rozsudek č. j. 5 Azs 110/2025-32) i z pohledu judikatury k námitkám ochrany soukromého a rodinného života byly námitky žalobce dostatečné a vyžadovaly adekvátní vypořádání.
28. S těmito otázkami se žalovaný nevypořádal dostatečným způsobem: nehodnotil závažnost trestného činu žalobce nad rámec závěru o spáchání *úmyslného* trestného činu; rodinný život pak hodnotil v části korektně, ale neúplným způsobem.

Závažnost trestného činu žalobce

29. Žalobce předně namítal, že se trestného činu nedopustil úmyslně, ale byl sám podveden. Této námitce samozřejmě nelze formálně přisvědčit, neboť žalobce byl shledán vinným trestným činem podle § 216 odst. 1, 3 písm. a) a c) trestního zákoníku, což je úmyslný trestný čin. Odsuzujícím výrokem trestního rozsudku, resp. *že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal*, je přitom správní soud i žalovaný vázán [§ 52 odst. 2 s. ř. s., § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu].
30. Tato vázanost se však vztahuje jen na odsuzující výrok, nikoliv další otázky (srov. rozhodnutí NS sp. zn. 25 Cdo 1037/2014 ze dne 12. 6. 2014). Žalovaný i zdejší soud jsou tedy *stricto sensu* vázáni tím, co trestní soud uvedl ve výroku odsuzujícího rozsudku; relevanci otázek uvedených ve výroku si však pro účely správního řízení musí posoudit samostatně.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

31. Žalovaný neřešil závažnost trestného činu nad rámec úvahy o úmyslu, což v obecné rovině odpovídá textu zákona, nikoliv však zcela požadavkům judikatury. Soud se tedy pokusil úvahu žalovaného rekonstruovat; zjistil však, že k tomu není dostatek podkladů.
32. Z výroku odsuzujícího rozsudku č. j. 7 T 32/2024-134 ze dne 13. 6. 2024 plyne, že žalobce byl odsouzen pro spáchání zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, 3 písm. a) a c) trestního zákoníku. Ze skutkové věty tohoto rozsudku však neplyne, v čem trestní soud spatřoval úmyslné zavinění žalobce: jediný skutkový prvek jednání žalobce vztahující se k zavinění (které musí zahrnovat *všechny znaky skutkové podstaty*) je to, že „žalobce umožnil“ přeposlání peněžních prostředků. Tento popis se však vztahuje k účastenství na trestném činu podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, nikoliv k *otázce zavinění žalobce*. V právní větě je pak uvedeno, že žalobce „na jiného převedl věc, která je výnosem z trestné činnosti...“, což ovšem neodpovídá větě skutkové: žalobce předal platební kartu a přístupové údaje ke svému účtu, což zjevně není výnos z trestné činnosti (tím byly peněžní prostředky, které ale žalobce ani podle skutkové věty nepřeváděl). Konstrukci účastenství žalobce by lépe odpovídalo, pokud by trestní soud uvedl, že žalobce *úmyslně umožnil jinému převést věc pocházející z trestné činnosti* (i zde by však muselo být odůvodněno zavinění ve vztahu k účastenství na trestném činu). Bližší poznatky pak nelze zjistit ani z odůvodnění odsuzujícího rozsudku, neboť podle § 129 odst. 2 trestního řádu neobsahuje odůvodnění výroku o vině a trestu.
33. Z celé skutkové a právní věty odsuzujícího rozsudku tedy nevyplývá, v čem měl spočívat úmysl žalobce; závěr o úmyslném spáchání tak lze dovodit jen z toho, že trestný čin podle § 216 trestního zákoníku je úmyslný trestný čin (oproti legalizaci výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 trestního zákoníku). K tomu žalobce při ústním jednání před správním soudem uvedl, že souhlasil s postupem trestního soudu jen proto, že si nebyl vědom významu závěru o úmyslném spáchání, tj. uznával své trestněprávně významné pochybení, ale nevěděl, že jeho uznání v této podobě bude mít dopad na jeho oprávnění podle zákona o pobytu cizinců.
34. Takto zajištěné podklady pro rozhodnutí jsou problematické, neboť neumožňují dostatečnou individualizaci posouzení. Za situace, kdy je třeba individualizovat vztah mezi porušením práva (trestný čin) i jeho závažností a vyvážit s právy žalobce, je třeba *zjistit bližší okolnosti trestné činnosti, tj. dostatek faktů, z nichž by bylo možno usoudit na konkrétní míru závažnosti*. Pokud to není možné přímo z odsuzujícího rozhodnutí, musí si správní orgán potřebné informace opatřit jinak – ať už z trestního spisu, nebo tak, že si vyžádá konkrétní vyjádření samotného cizince (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 2 Azs 266/2024-31 ze dne 24. 2. 2025 k neodůvodněnému *trestnímu příkazu*).
35. Zdejší soud za tím účelem původně připojil trestní spis k případnému doplnění dokazování. Následně však dospěl k závěru, že by takové dokazování k ničemu nevedlo (bez ohledu na to, zda by vůbec šlo o doplnění v mezích nikoliv podstatných ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud totiž nedávno dospěl k závěru, že skutečnosti o trestném činu nelze zjišťovat ani ze zásadních procesních úkonů trestního řízení: v rozsudku č. j. 5 Azs 207/2025-58 ze dne 12. 12. 2025 odmítl, že by závažnost trestného činu bylo možné zjišťovat z *obžaloby*, přestože v trestní věci byl vydán zjednodušený rozsudek *bez odůvodnění* na základě prohlášení viny obžalovaných podle § 206c trestního řádu (tj. *obdobně jako v nyní souzené věci*). Podle Nejvyššího správního soudu tedy i za situace *prohlášení viny* ve vztahu k obžalovanému skutku a *přijetí tohoto prohlášení* ze strany soudu (které *předpokládá* Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

spolehlivou oporu v provedeném dokazování), nelze vycházet z toho, že v obžalobě uvedené skutečnosti jsou pravdivé. Za situace neodůvodněného odsuzujícího trestního rozhodnutí si tedy správní soud (a před ním i správní orgán) musí učinit vlastní úvahu o závažnosti trestného činu, a to zásadně na základě samostatně zjištěných okolností (nikoliv zjištěných prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení).

36. Zcela nad rámec toho, soud uvádí, že i v připojeném trestním spisu nenašel žádný potenciální pramen důkazu, který by vypovídal o úmyslném zavinění žalobce. Tím samozřejmě správní soud nezpochybňuje závěr trestního soudu, pouze tím říká, že neměl podle čeho potenciálně posuzovat závažnost jednání žalobce. Oproti tomu z trestního spisu plyne, že samotný žalobce se na spáchání trestného činu neobohatil, resp. nebylo to zjištěno, což by v zásadě odpovídalo jeho nynějšímu tvrzení, že se fakticky stal obětí podvodu (srov. také závěrečnou řeč státní zástupkyně v protokolu o hlavním líčení ze dne 13. 6. 2024).
37. Lze tedy uzavřít, že při rozhodování o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba podle okolností provést hlubší hodnocení okolností než jen konstatovat úmyslné spáchání trestného činu. Tyto okolnosti žalovaný nehodnotil, nemohl tedy dostatečně posoudit závažnost jednání žalobce ani přiměřenost neudělení (neprodloužení) zaměstnanecké karty. Soud nepřehlédl, že tento výsledek je dán nikoliv nějakým vážným procesním pochybením správního orgánu, ale především kombinací jasného vnitrostátní normy v § 37 odst. 1 písm. a) a absencí odůvodnění v rozhodnutí trestního soudu, což postup správního orgánu zjevně ztěžuje.
38. I tak je však třeba trvat na tom, že neprodloužení zaměstnanecké karty by tedy nemělo překračovat meze toho, co je k ochraně veřejného pořádku nezbytné. To znamená, že by měly být zohledněny i individuální okolnosti případu, které ve výjimečných případech mohou odůvodnit jiný závěr. To ostatně do budoucna vyjadřuje i směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1233, takže posuzování přiměřenosti bude integrální součástí rozhodování i u zaměstnaneckých karet.

Rodinný a soukromý život žalobce

39. Soud předesílá, že se v obecné rovině ztotožnil s úvahami správního orgánu o možnosti přesídlení žalobce do země původu. V době rozhodování žalovaného nebyla manželka žalobce zaměstnaná, resp. byla doma s dítětem nízkého věku. Vedle toho neexistovala žádná překážka jejich přesídlení do vlasti (jejich státní občanství se shoduje).
40. Žalovaný při svých úvahách ovšem nezohlednil, že žalobce přišel do České republiky jako čerstvě zletilý za účelem středoškolského studia v roce 2017. Od té doby byl v ČR zaměstnán, osvojil si jazyk a založil zde rodinu. Žalovaný správně uvedl, že jde o menší část života žalobce, zároveň ale jde o část života formativní (přechod od dospělosti, založení rodiny) a nad rámec ne zcela jasného trestného činu (k tomu výše) není dán žádný závažný důvod pochybovat o funkční integraci žalobce a jeho rodiny v ČR.
41. Tyto okolnosti by nemohly být na překážku neudělení zaměstnanecké karty, pokud by bez dalšího obstály úvahy k závažnosti trestného činu. Jak však soud opakovaně uvedl, *konkrétní okolnosti případu žalobce* závažnost trestného činu oslabují, resp. při nejmenším neprokazují.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

42. Žalovaný proto měl hodnotit nejen možnost vycestování žalobce s rodinou (což posoudil správně), ale též závažnost zásahu do celého rodinného života ve vztahu k míře jejich integrace a závažnosti potřeby ochrany veřejného pořádku.

VI. Závěr

43. Žalovaný nehodnotil závažnost trestného činu žalobce, ač ve věci byly dány důvody pochybovat o tom, že typové posouzení přiměřenosti ze strany zákonodárce ob stojí v poměrech konkrétního případu. Závažnost nebylo možné zhodnotit pouze na základě odsuzujícího rozsudku v jeho zjednodušené formě bez odůvodnění. Žalovaný tedy tuto rozhodnou právní otázku posoudil nesprávně, z čehož vyplynuly i nedostatky ve zjišťování skutkového stavu a následném posouzení přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty.
44. Soud proto naříkané rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 1, 4, 5 s. ř. s.).
45. V dalším řízení si žalovaný učiní obrázek o závažnosti trestného činu žalobce, pokud vůbec ještě bude třeba na žalobce hledět jako na trestně nezachovalého. Přitom žalovaný zohlední i případný skutkový vývoj ve vztahu k rodině žalobce (nová oprávnění k pobytu, změny v integraci rodiny a podobně). Jakými důkazními prostředky se tak stane, je především na posouzení správního orgánu; správnímu soudu zásadně nepřísluší zavazovat správní orgán v tom, jaký konkrétní důkaz má být v dalším řízení proveden (srov. např. rozsudek NSS č. j. 2 As 12/2008-63 ze dne 31. 10. 2008).

Náklady řízení

46. Procesně úspěšný žalobce měl proti žalovanému plný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Ta se skládá z odměny po 3 100 Kč a hotových výdajů 300 Kč za dva úkony advokáta, který žalobce původně zastupoval (převzetí a příprava, podání ve věci samé), tedy 6 800 Kč následně zvýšené o 1 428 Kč odpovídající DPH, které je advokát povinen odvést.
47. Dále pak žalobce samostatně účelně vynaložil hotové výdaje na poštovné ve výši 135 Kč (obálky na č. l. 29, 45 soudního spisu). K tomu náleží i náhrada zaplacených soudních poplatků za žalobu a za rozhodnutí o přiznání odkladného účinku v celkové výši 4 000 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 12 363 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů ode jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. března 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.